

V R T E C.

Izhaja
1. dnó
vsacoga
meseca
na celej
póli in
stoji za
vse leto
2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 7 gl.
30 kr.
av. vr.

Naroč-
nina se
naprej
plačuje
in po-
šilja u-
redništ-
vu v
špítal.
ulicaš
hiš. št.
273
v Ljub-
ljani.

Časopis s podobami za slovensko mladino.

Štev. 2.

V Ljubljani 1. februarja 1876.

Leto VI.

Moja molitev.

Ó
ča visoki, Gospód presvetál,
Ti, ki bleskóto ozvezdju si dál,
Ti, ki si nébu in zémli vladár!
Tebi uboga jaz bližam se stvar.
Sliši, usliši, kar v prahu klečèč
Derzнем prositi se, Tebe molèč!
Daj mi, Vsevládni! da luč ne stemí,
Ki razsvetljáje mi um in oči;
Duh hrepeneči, prosvéte želján,
V Tvojem naj znanji mi bode mirán!
Hčerke, ki meni so jutranji hlád,
Ki so mi tó, kar je zémli pomlád,
Milo podpiraj, nad njimi Ti čuj,
Kadar mi kličejo sólzne: „zdravstvúj!“
Prosím, ugládi jim zemsko stezó,
Drži nad njimi dobrotno rokó!
Daj mi, naj srce mi védno kípí,
Vedno od vsega, kar Tebe čestí,
In pesnotvórní mu ogenj podáj,
V katerem le tlélo je meni do zdáj,
V njem da moj glas bi slaviti začél,
Kar se zatíratí svét je raznél:
Sladko očino, predragi svoj ród
Daj mi povzdigniti, večni Gospód!

Daj, da dolžnosti jaz svoje spoznam,
 Volji da Tvoje se nizka udám,
 Srečno vriskáje, otožno terpèč
 Naj se kloním Ti, v ljubezni gorèč.
 S svojo podpóro zaščíti me Tí,
 Kádar poslednji mi boj zagrozí,
 Kádar pobegne telesna mi moč,
 Gròbna pred mánoj razgrne se noč,
 Daj, da iz njé probudí me na dan
 Z gromom pohlévním ukáz Tvoj močán;
 Tja me pokličí, kder míne gorjé,
 Kder so živénje le sanje svetlé,
 Rajske kder sreče kipéči izvòr,
 Kder zaželéni je nájden uzòr,
 Ondu, kder s Tvojo krasoto prevzét
 Duh povelíčan preslavlja Te vnét,
 Ondu, kder Car Ti na večni si čas,
 Tam naj hvaleča Tvoj gledam obraz! —

Lujisa Pezjakova.

Brézova šibica.

(Na slovensko preložil V. Eržén.)

Živela je pred več leti zeló ubožna mati. Bila je tolika sirota, da nij imela s čem rediti sebe niti svojega otroka. Živela sta le o milostinjah drugih ljudi. In kadar je mati hotela skuhati malo sòka, treba jej je bilo iti poprej v góro iskati drv. Mislite si otroci, kako žalostno je v takej hiši, kjer gospoduje pomanjkanje in glad!

Necega dne zopet nij imela mati niti jednega pólenca, da bi zanétila ogenj na ognjišči; zatorej pokliče sina in mu reče: „Vojko, ídi tja v góro, da nabereš malo drv, kajti jaz nemam niti treske več, da bi zakurila in skuhalala sòk. A bodi priden ter glédi, da nabereš denes več suhljadi nego li zadnjič, ker jutri je — praznik.“

Vojko takój uboga mater, vtakne v torbico kos ovsenjaka, vzame vrv, da poveže drva in otíde, da si zeló gladen, tja v góro. Prišedši v gozd, začne nabirati suhljad, da mu je kapal znòj od čela in je popolnem pozabil na glad in ubožnost. Ne dolgo in imel je precejšno breme suhega dračja, katero poveže z vrvjo in zadéne na glávo. Vroč je bil dan in solnce je hudo pripekalo, ko je deček z bremenom na glavi težko sopèč stopal skozi gozd. Ménil je, da užé ne more dalje, ker breme ga je zeló pritiskalo, nogi ste opešali in čim dljè tem bolj se je oglašal glad v praznem želodci. Nekaj otožnost se ga polastí, a kmalu se zopet ohrabri, ko pomisli, kako ga bode mati vesela, kadar ugleda toliko breme suhega dračja, ki ga je nabral. Tako polagoma idóč in misleč na ubogo mater, zazrè na jeden krat pred soboj staro, v dve gubi upogneno bábito. Obraz jej je bil nagrbančen in oči so se jej blestéle kakor žareča ognja. Pred njo je ležalo veliko breme suhih drv in tožila je, da jej nij mogoče težkega bremena dalje nesti.

„Daj, pomózi mi!“ reče starka bližajočemu se dečku.

„Sam imam dovolj nositi in mati me užé težko pričakujejo,“ odgovori jej Vojko.